

dle § 418 tr. z. To však podle předpisu § 31 por. nov. a § 383 tr. ř. není přípustno. V této části byla proto zmateční stížnost jako osobou neoprávněnou podaná podle 3. odstavce § 434 tr. ř. odmítnuta.

Čís. 5264.

Pod pojem skutečností, opatření a předmětů, jež mají podle § 6, čís. 2, odst. 1 zák. na ochr. rep. zůstatí utajeny pro obranu republiky, spadají i skutečnosti, opatření a předměty rázu politického, je-li vzhledem k jejich povaze třeba, by zůstaly utajeny pro obranu republiky.

Osobu, jež sleduje v zájmu státu nebo jeho obrany v cizině činnost československých státních příslušníků tam se zdržujících a upozorňuje zdejší úřady na to, že určitý československý státní příslušník zaujímá v cizině nepřátelské stanovisko proti československému státu, je, mělo-li její oznámení o zmíněné činnosti československých státních příslušníků pravdivý podklad, pokládati za předmět, jenž má zůstatí utajen pro obranu republiky.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1935, Zm I 70/35.)

Městskému úřadu v M. byl zaslán z Německa, z D., dopis podepsaný jménem S. K., v němž pisatel upozorňoval, že československá státní příslušnice A. F-ová za svého pobytu v D. je činná v německé národně socialistické straně dělnické a že štve proti Československé republice. Obžalovaný J. R. si učinil poznámky o obsahu tohoto dopisu, obkreslil s obálky poštovní razítko a odevzdal oba tyto dokumenty obžalovanému V. T. za tím účelem, aby je v Německu předal »povoláním osobám«. Obžalovaný V. T. pak pověřil provedením tohoto úkolu, totiž zjištěním, zda v D. bydlí pisatel dopisu S. K., obžalovaného G. T., důvěrníka a spolupracovníka říšsko-německé zpravodajské služby, řízené v D. majorem H. O b ž a l o b a vinila všechny tři obžalované, pokud šlo o tento případ, ze zločinu vojenské zrady podle § 6, čís. 2, odst. 3 zák. na ochr. rep. N a l é z a c í s o u d uznal obžalované vinnými jen přečinem podle § 17, čís. 1 cit. zák.

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství, zrušil rozsudek soudu první stolice v celém rozsahu a pokud šlo o obžalobu pro případ výše naznačený, vrátil věc nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Z d ů v o d ů:

Pokud jde o případ K-ho, zjišťuje rozsudek v rozhodovacích důvodech, jakým způsobem obžalovaní B. a T. zvěděli o obsahu dopisu, o něž tu jde, jakož i o tom, že dopis byl podepsán jménem S. K. a dán na poštu v D., zjišťuje dále, jak tito obžalovaní v této věci postupovali, zjišťuje zejména, že věduce, že obžalovaný T. je spolupracovníkem říšsko-německé vojenské zpravodajské služby proti Československu, poskytl mu získané jimi informace týkající se obsahu onoho dopisu, pod-

pisu na dopisu se vyskytujícího a místa, kde dopis byl dán na poštu, a zjišťuje, že obžalovaný T. tyto informace přijal, zjišťuje tedy skutečnosti ospravedlňující závěr obžaloby, že všichni tři obžalovaní se spojili za tím účelem, aby vyrazili zmíněné informace přímo nebo nepřímou cizí moci, a to Německu, shledává však v tomto jednání obžalovaných nikoli zločin podle § 6, čís. 2, odst. 3 zák. na ochranu republiky, jež obžaloba v něm spatřovala, nýbrž přečin podle § 17, čís. 1, odst. 2 zák. na ochranu republiky, spáchaný prý obžalovanými tím, že znajíce účel tajné organizace spolupracovníků říšskoněmecké vojenské zpravodajské služby proti Československu u »Wehrkreiskommando« v D., založené majorem H., jejímž účelem jest podvracet samostatnost, ústavní jednotnost nebo demokraticko-republikánskou formu státu, k této organizaci přistoupili, s ní se stýkali a jí v jejích podvratných snahách podporovali. Skutkovou podstatu zločinu podle § 6, čís. 2 zák. na ochranu republiky vylučuje tu rozsudek s tímto odůvodněním: »Zločin vojenské zrady podle § 6, čís. 2 zák. na ochranu republiky tu není, protože podle přesvědčení soudu vyobrazení osoby, která napsala na městský (policejní) úřad v M., že A. F. štve v Německu proti Čsl. republice národně-socialisticky, nelze považovati za skutečnost (správně za vyobrazení skutečnosti), jež má zůstatí utajena pro obranu republiky; neboť skutečnost ta není vojenského rázu, nemá nijakého vztahu ku branné zdatnosti republiky za války. Nelze tu také mluvíti o vyobrazení nějakého tajemství vojenského, nějaké vojensko-politické skutečnosti, nýbrž o skutečnosti jenom politické, nehledě ani k obsahu dopisu a anonymitě pisatelově. Nesdílí proto soud stanovisko vojenských znalců, že by bylo nějakým prozrazením vojenského tajemství, které jedině lze vážně podřaditi pod pojem vojenské zrady, když se obžalovaní snažili vyraziti Německu, že nějaká osoba K. udala na městský úřad v M., že A. F-ová štve v Německu proti Čsl. republice, zvláště když ničeho konkrétního o tomto štvání neudává.«

Důvody, z nichž nalézací soud dospěl k závěru, že osobu K-iho nelze pokládati za předmět, jenž má zůstatí utajen pro obranu republiky, neobstojí. Skutečnostmi, opatřeními a předměty, jež mají podle § 6, čís. 2, odst. 1 zák. na ochranu republiky zůstatí utajeny pro obranu republiky, je rozuměti všechny skutečnosti, opatření a předměty, jež mají vztah k vojenské obraně republiky a dotýkají se její branné zdatnosti tak, že vyjevením jich cizí moci může býti tato zdatnost seslabena. Zmíněné pojmy nelze tudíž omezovati jen na skutečnosti, opatření a předměty rázu vojenského v užším, technickém slova smyslu a na skutečnosti, opatření a předměty rázu vojensko-politického (srov. rozh. čís. 3156 sb. n. s.). I skutečnosti, opatření a předměty rázu politického spadají pod pojem zde v úvahu přicházející, je-li vzhledem k jejich povaze třeba, aby zůstaly utajeny pro obranu republiky. Osobu, jež sleduje v zájmu státu neb jeho obrany v cizině činnost čsl. státních příslušníků tam se zdržujících a upozorňuje zdejší úřady na to, že určitý čsl. státní příslušník zaujímá v cizině nepřátelské stanovisko vůči čsl. státu, jest, je-li tu dán další předpoklad, o němž se stane později zmínka, pokládati za předmět, jenž má zůstatí utajen pro obranu republiky. Vyrazí-li se taková osoba cizímu státu, může tím býti způsobeno, že tento jí pokračování v činnosti uvedeného rázu znemožní. Tím může však býti Československé republice znemožněno odhaliti včas osoby, které zaujímají

vůči ní v cizině nepřátelské stanovisko, a chrániti se před jejich činností a takto zároveň způsobeno i zeslabení branné zdatnosti republiky v případě války. Na tom, že oznámení, o něž tu jde, nebylo podepsáno pravým jménem oznamovatele, nýbrž vymyšleným jménem S. K., — to má rozsudek zřejmě na mysli, zmiňuje-li se o anonymitě pisatelově —, nezáleží; čsl. úřad, jemuž bylo takové oznámení zasláno, nemůže předem věděti, že jde o oznámení pseudonymní a nemohl by je ostatně, i kdyby věděl, že oznamovatel užil pseudonymu, již předem považovati za bezdůvodné a cizí stát může přirozeně i takového oznamovatele vypátrati a proti němu zakročiti. Dále nezáleží též na tom, že ono štvání A. F-ové, o němž se oznámení zmiňuje, není v oznámení blíže konkretisováno; neboť stát má přirozeně zájem na tom, aby odhalil osoby, jež v cizině proti němu »štvou«, a chránil se před jejich další činností tohoto rázu.

Ač názor rozsudku, že ve zjištěné činnosti obžalovaných, týkající se oznámení K-iho, nelze spatřovati skutkové podstaty zločinu podle § 6, čís. 2, zák. na ochr. rep., nýbrž že jest tuto činnost obžalovaných podřaditi pod ustanovení § 17, čís. 1, odst. 2 téhož zákona, spočívá podle toho, co uvedeno, na nesprávném výkladu pojmu skutečností, opatření a předmětů, jež mají podle § 6 čís. 2, odst. 1 zák. na ochranu republiky zůstatí utajeny pro obranu republiky, a ač rozsudek trpí v důsledku toho v tomto směru zmatkem podle § 28i, čís. 10 tr. ř. stížností mu vytýkaným, nemůže nejvyšší soud jako soud zrušovací v tomto směru ve věci samé rozhodnouti již proto, že rozsudek nezjišťuje, mělo-li oznámení, o něž tu jde, skutečně pravdivý podklad či nikoliv. Jen kdyby bylo rozsudkem zjištěno, že zmíněné oznámení bylo důvodné, bylo by oznamovatele pokládati za osobu v zájmu Čsl. republiky, zejména i v zájmu její branné zdatnosti činnou, tedy za osobu, jež má býti utajena pro obranu republiky.

Za tohoto stavu věci bylo zmateční stížnosti státního zastupitelství i v tomto bodu vyhověti, aniž bylo třeba zabývati se dalšími jejími vývody, napadený rozsudek v celém rozsahu zrušiti a věc, pokud jde o obžalobu, že všichni obžalovaní se dopustili zločinu podle § 6, čís. 2, odst. 3 zák. na ochranu republiky skutky týkajícími se oznámení K-iho, vrátiti k novému projednání a rozhodnutí soudu první stolice.

Čís. 5265.

Zákon proti nekalé soutěži.

Pojem soutěžitele (podnikatele) podle § 46 zákona.

Osoby působící jen ve služebním poměru nemají postavení podnikatele a tím ani soutěžitele podle § 46 zákona.

Pojem veřejnosti ve smyslu § 2, odst. 4 cit. zák. není naplněn již tím, že údaje byly učiněny na místě všeobecně přístupném nebo jen před více lidmi.

Je tu však sdělení pro větší okruh osob nejen, bylo-li řízeno na všechny osoby současně, nýbrž i, dalo-li se postupně roztrušováním od osoby k osobě.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1935, Zm I 1353/34.)